

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci žalobce **Ing. V. D.**, zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Praha, Za Zelenou liškou 967/B, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy** (dříve Ministerstvo dopravy a spojů), se sídlem Praha, nábreží Ludvíka Svobody 12/1222, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva dopravy a spojů České republiky, odboru pozemních komunikací, ze dne 13. 6. 2001, č. j. 23259/01-120,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy a spojů České republiky ze dne 13. 6. 2001, č. j. 23259/01-120, a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy, ze dne 18. 4. 2001, č. j. MHMP-45075/2001/DOP-04, **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 4725 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, advokáta JUDr. Petra Kužvarta se sídlem v Praze, Za Zelenou liškou 967/B.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 15. 8. 2001 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2001, č. j. 23259/01-120, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí odboru dopravy Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo „povinný“) ze dne 18. 4. 2001, č. j. MHMP-45075/2001/DOP-04, kterým povinný s odkazem na ustanovení § 15 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“), nevyhověl žádosti žalobce a neposkytl mu informace o vydaných rozhodnutích o zvláštním užívání pozemních komunikací s odůvodněním, že žadatel má právo na poskytnutí obecné informace, nikoliv na poskytování osobních údajů a informací

a údajů ze správního řízení, jehož není účastníkem, když požadavek žadatele (bod 1 a 3 žádosti - žádost o kopie rozhodnutí o užívání pozemních komunikací) se týká i fyzických osob, přičemž není vyloučeno zneužití poskytnutých údajů žadatelem, který má možnost zajistit si výpis z obchodního rejstříku subjektu, kterému byla vydána rozhodnutí o užívání pozemních komunikací. Vyhověním žádosti by mohla být naplněna skutková podstata trestného činu uvedeného v ustanovení § 178 trestního zákona. Pokud jde o požadavek žalobce pod bodem 2 žádosti (poskytnout mu soupis všech vyměňovaných stánků povolených v roce 2001), žadateli bude poskytnuta obecná informace o výměně stánků na území městské části Praha 1.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval správně, když odvolateli neposkytl kopie správních rozhodnutí vydaných podle ustanovení § 25 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, s poukazem na ochranu osobnosti a soukromí osob, které jsou v předmětných individuálních správních aktech účastníky řízení. Odvolací orgán dále uvedl, že tyto údaje jsou vyňaty z povinnosti poskytnout informaci, a to jak § 8 zákona o informacích, tak i čl. 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), v němž je zaručeno právo každého na ochranu osobnosti před neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě. Tyto osoby (účastníci řízení) nedaly souhlas se zveřejněním a poskytnutím údajů, u nichž by došlo k porušení jejich osobnostních práv. Ochranu osobních údajů zajišťuje rovněž zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), podle kterého jsou osobní údaje vymezeny jako jakýkoliv údaj týkající se určeného nebo určitého subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze na základě jednoho či více osobních údajů přímo či nepřímo zjistit jeho identitu. Ochranu účastníků předmětných řízení by proto nezajistilo „zabílení“ jejich jmen a adres, protože z dalšího kontextu rozhodnutí by bylo možné účastníka určit. K námitce odvolatele stran vyúčtování nákladů spojených s vyhledáváním informací odvolací orgán konstatoval, že vyúčtování bylo provedeno v souladu se sazebníkem úhrad zpracovaným podle zákona č. 106/1999 Sb., který je v souladu s ustanovením § 17 uvedeného zákona. Zmíněné ustanovení v sobě zahrnuje nejenom vyhledání, ale i zpracování informace, neboť pouhé vyhledání informace bez uvedení do určité formy, ve které je následně předávána, by nemělo žádný význam. Poukaz na hodinovou mzdu je rovněž nesmyslný, neboť hodinová mzda není jediným nákladem, který zaměstnavatel (poskytovatel informace) má. Námitku směřující proti délce doby, kterou zaměstnankyně úřadu potřebovala k vyhledání a poskytnutí informace, je třeba rovněž odmítnout s poukazem na rozsah požadovaných informací a na skutečnost, že informace, které nekolidovaly s osobnostními právy třetích osob, byly odvolateli poskytnuty.

Žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně neposkytl informace požadované v bodě 1 žádosti proto, že by došlo k poskytnutí osobních údajů; žalovaný důvod odmítnutí upřesnil nesmyslným poukazem na ustanovení § 8 zákona o informacích, neboť zmíněné ustanovení bylo zrušeno ustanovením § 50 zákona o ochraně osobních údajů. Rozhodnutí žalovaného je navíc nedostatečně odůvodněno, neboť bez dalšího pouze odkazuje na definici osobních údajů obsaženou v zákoně o ochraně osobních údajů, v důsledku čehož jde o rozhodnutí vydané v rozporu s ustanovením § 47 odst. 3 správního řádu, který se na odvolací řízení podle ustanovení § 20 zákona o informacích vztahuje.

Řešit je podle žalobce třeba dvě základní otázky, a to 1) zda jde skutečně o informaci, která podléhá omezení práva na informace, a 2) zda tomuto omezení podléhá celá požadovaná informace anebo nějaká její část tomuto omezení (a žádnému jinému) nepodléhá. K otázce

ad 1) blíže uvádí, že správní orgány shodně vychází z předpokladu, že uvedení jména a příjmení fyzické osoby, která je účastníkem správního řízení, by bylo porušením § 8 zákona o informacích. Toto ustanovení již neplatí, ale i kdyby platilo, omezovalo zveřejnění „informací, které vypovídají o osobnosti a soukromí fyzické osoby, zejména o jejím rasovém původu, národnosti, politických postojích a členstvích v politických stranách a hnutích, vztahu k náboženství, o její trestné činnosti, zdraví, sexuálním životě a majetkových poměrech“. Žadatelem o zábor veřejného prostranství však ve skutečnosti byla právnická osoba, jejíž totožnost je veřejně známa, neboť je v souladu s tržním řádem uváděna na stáncích, pro něž byl požadovaným rozhodnutím povolen zábor veřejného prostranství. Zákon o ochraně osobních údajů poskytuje ochranu osobních údajů fyzických osob (§ 1). Jelikož žadatelem o vydání rozhodnutí o záboru byla právnická osoba, je její ochrana podle tohoto zákona bezpředmětná. I kdyby byla účastníkem správního řízení fyzická osoba, skutečnost, že je účastníkem řízení podle zákona o pozemních komunikacích (nikoli např. řízení o deliktu, sociálních dávkách, apod.), nijak nevypovídá o její osobnosti, ani o jejím soukromí (majetkových poměrech), a nebyla by tak důvodem pro omezení podle již neplatného ustanovení § 8 zákona o informacích. Žalovaný v odůvodnění bez jakéhokoli logického zdůvodnění tvrdí, že k zajištění neurčitelnosti nestačí pouhé zabílení jmen a adres subjektů, vůbec se však nezabývá otázkou, jaká opatření by zajistilo neurčitelnost, a bylo-li by takové opatření na požadovanou informaci proveditelné a jestli by po provedení takového opatření zbyla smysluplná informace. Žalovaný ani neodůvodnil, proč by měla být určitelnost subjektu (účastníka řízení zmíněného v požadovaném rozhodnutí o záboru veřejného prostranství) důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace, neboť tak s ohledem na právní úpravu obsaženou v zákoně o ochraně osobních údajů učinit nemůže, když nadto podle § 5 odst. 2 písm. a) zmíněného zákona může správce (povinný) zpracovávat (a tedy i zveřejnit) osobní údaje bez souhlasu subjektu (fyzické osoby), jestliže provádí zpracování stanovené zvláštním zákonem (zveřejnění informace na základě zákona o informacích).

Právní argumentaci k otázce nastolené pod bodem 2) žalobce opírá o ustanovení § 12 zákona o informacích a dovozuje, že pokud požadovaná informace (listina) obsahuje informace, jejichž poskytnutí je právním předpisem vyloučeno, má povinný postupovat tak, že tyto informace vyloučí (začernění či vystříhnutí příslušných částí listiny) a zbylou část zveřejní. Odmítnout zveřejnění celé informace by bylo možné pouze tehdy, pokud by z ní nebylo možno vyloučit části, které podléhají omezení práva na informace, tj. kdyby po vyloučení žádná smysluplná informace nezbyla a zákonnému omezení práva na informace by podléhala požadovaná informace jako celek. Napadená rozhodnutí nijak nezduodňují, jak by byla zjistitelná informace o osobnosti a soukromí fyzické osoby poté, co by byla zabílena (začerněna) místa obsahující jména a příjmení fyzických osob (přitom ani uvedení jmen by nevypovídalo o jejich osobnosti a soukromí), pouze konstatuje, že by bylo možno účastníka určit, neboť by byl ze zbylých údajů (zřejmě z údajů o vlastnictví nemovitosti) určitelný, což považuje za rozpor se zákonem o ochraně osobních údajů. Nijak však není odůvodněno, proč by měla být určitelnost účastníka řízení v rozporu se zákonem o informacích. Žalobce je toho názoru, že jím požadovaná informace jako celek ani její části nepodléhají zákonnému omezení práva na informace a uzavírá, že odmítnutí poskytnout jakoukoli informaci, tedy i tu, na kterou se nevztahuje omezení práva na informace, je v příkrém rozporu s ustanovením § 12 zákona o informacích a čl. 17 Listiny. Žalobce v tomto bodě dále uvádí, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné v tom, že potvrzuje nezákonné rozhodnutí povinného nezveřejnit informaci, která nepodléhá zákonnému omezení práva na informace, a dále v tom, že nebylo řádně odůvodněno. Žalobce tak byl zkrácen na svých hmotných i procesních právech.

V druhé žalobní námitce žalobce zpochybňuje správnost rozhodnutí žalovaného, který konstatuje, že vyúčtování nákladů spojených s vyhledáním informace bylo provedeno podle sazebníku úhrad, aniž by se zabýval otázkou, není-li již tento sazebník v rozporu s ustanovením § 17 zákona o informacích. Podle žalobce je sporné ustanovení sazebníku požadující úhradu minimálně za 1 hodinu práce bez ohledu na skutečnou dobu vyhledání informace, neboť sazebník stanoví náklady na vyhledání a zpracování informace tak, že je vždy účtována první, byť i jen započatá hodina v sazbě 100 Kč. Jde o příliš dlouhý časový úsek – při vyhledávání informace, která zabere třeba pouhých 5 až 10 minut rozhodně dojde započtením ceny hodinového vyhledávání k přesažení nákladů na vyhledávání. Sazebník je v tomto bodě v rozporu se zákonem o informacích. Dále je sporné požadování úhrady za zpracování informace, neboť vyhledávání informací a jejich zpracování jsou dvě různé věci. Sazebník však do nákladů započítává i čas na zpracování a ne jen čas na vyhledávání. Žalobce nikterak nezpochybňuje závěr žalovaného, že vyhledané informace je třeba zpracovat; zákon o informacích však dává právo účtovat jen náklady na vyhledávání. Jde o striktní ustanovení, podle kterého „úhrada nesmí přesáhnout náklady“. Náklady, které mohou být vyúčtovány, jsou stanoveny výčtem, ve kterém náklady na zpracování uvedeny nejsou, jejich započítáním proto dojde k přesažení zákonem stanovené úhrady. Sporná je i výše sazby za jednotku času, neboť zákon umožňuje žádat náhradu, která nepřesahuje náklady na vyhledání, tedy náklady na činnost pracovníka, a těmito náklady jsou mzdové náklady, které nemohou být určeny pokynem. Žalovaný neodůvodnil, jak jinak konstruovat náklady na vyhledávání, přesto rozhodl, že sazebník je v pořádku, jde o rozpor s § 47 správního řádu. Žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného v tom, že potvrzuje rozhodnutí povinného o výši úhrady za poskytnuté informace a dále v tom, že jeho rozhodnutí není řádně odůvodněno.

Žalovaný využil svého práva vyjádřit se k žalobě. Učinil tak podáními ze dne 7. 11. 2001 a 28. 4. 2003. Popřel v nich důvodnost žaloby a uvedl, že žalobcova žádost o poskytnutí informace ze dne 4. 4. 2001 byla rozčleněna do tří částí. Pod bodem 1) byla požadována informace o povolení novinového stánku na náměstí R., pod bodem 2) soupis všech vyměňovaných stánků povolených v roce 2001 a pod bodem 3) kopie všech pravomocných rozhodnutí o zvláštním užívání pozemních komunikací. Vyhověno bylo pouze požadavku pod bodem 2; žalobci byl poskytnut soupis vyměňovaných a povolovaných stánků v roce 2001. Žalovaný dále uvedl, že oproti žalobnímu tvrzení se požadované informace týkaly i fyzických osob a nikoli pouze právnické osoby, která podnikala v lokalitě na náměstí R. Ochrana osobních údajů těchto osob tudíž podléhá zákonu o ochraně osobních údajů. Žalobce má právo na poskytnutí informace o umístění povoleného stánku, jeho ploše a o správním rozhodnutí, kterým bylo zvláštní užívání komunikace povoleno (číslo jednací, doba platnosti povolení), avšak nikoliv na poskytnutí kopie správního rozhodnutí. V takovém případě by docházelo k obcházení ustanovení správního řádu o nahlížení do spisu, neboť s ohledem na předmět poskytovaných informací je plně dostačující poskytnutí informací formou soupisu obsahujícího výše uvedené údaje. Poskytnutí kopií správních rozhodnutí by přesahovalo smysl zákona o informacích a mohlo by být na úkor práv a právem chráněných zájmů dalších osob, zejména účastníků o povolení zvláštního užívání. Podle žalovaného je do nákladů za vyhledání informace nutné započítat i její zpracování, neboť vyhledání samo o sobě nemůže způsobit následný přenos informace na žalobce. Zákon o informacích ani důvodová zpráva neuvádí, z jakých sum by měla být nebo může být konstruována výsledná částka nákladů na vyhledání informace a neuvádí ani její spodní či horní hranici. Dokonce nestanoví, z jakých druhů nákladů, zda přímých nebo nepřímých, má být tato suma složena. Sazebník úhrad rozčleňuje úhrady do tří skupin: 1) materiálové

náklady, kterými se rozumí pořizování kopií z kopírovacího stroje, výtisky z tiskárny počítače a tzv. malé diskety, 2) náklady na vyhledávání informace a 3) poštovné. Rozdělení úhrad do skupin přesně odpovídá rozsahu uvedenému v § 17 zákona o informacích, sazebník proto není vydán v rozporu se zákonem.

Žalobce obsáhle replikoval a uvedl, že ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů zavádí „zákonnou licenci“ poskytování osobních údajů (poskytování informací na základě zákona a v jeho mezích), která může být omezena speciálním zákonem – to však musí být v tomto speciálním zákoně uvedeno (např. § 64 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře zavazující v odst. 1 pracovníky správních orgánů mlčenlivostí o skutečnostech, se kterými se seznámili při provádění státní sociální podpory). Žadatel o státní sociální podporu má proto právo, aby byla mlčenlivost o jeho osobních údajích zachována, a proto jeho osobní údaje získané v řízení o provádění státní sociální podpory nebudou poskytovány. Avšak ve sporné věci jsou požadovanou informací „rozhodnutí o povolení zvláštního užívání pozemních komunikací“, tedy rozhodnutí o užívání veřejného prostoru. Jednoznačně se jedná o informace, na které se vztahuje zákon o informacích. Řízení o povolení je vedeno na základě zákona o pozemních komunikacích, který neobsahuje žádné ustanovení, které by rušilo zákonnou licenci a vylučovalo tak poskytnutí případných osobních údajů obsažených v rozhodnutí. Žalobce navíc nepožadoval tyto údaje, stačila mu kopie rozhodnutí se „zabílenými“ osobními údaji. Tvrzení žalovaného, že toto není možné, je pochybné. Dále uvedl, že vyjádření žalovaného k žalobě učiněné dne 28. 4. 2003 je novým zdůvodněním odepření informací (ve smyslu tvrzení existence jiného zákonného důvodu), které nebylo obsaženo v rozhodnutí žalovaného a ani v rozhodnutí povinného. K tvrzení žalovaného, že poskytnutím kopie správního rozhodnutí by v tomto případě došlo k obcházení ustanovení správního řádu o nahlížení do spisu, uvedl, že žalovaný zcela opomíjí ustanovení § 14 odst. 3 písm. c) zákona o informacích, které upravuje formu poskytování informací a výslovně stanoví, že povinný subjekt poskytne požadovanou informaci písemně, nahlédnutím do spisu, včetně možnosti pořídit kopii, nebo na paměťových médiích. Zákon o informacích tak novelizuje ustanovení § 23 správního řádu a za jím stanovených podmínek přístupu k informacím výslovně dává právo každému nahlédnout do správního spisu. Žadatel o informaci nemá na základě ustanovení § 14 odst. 3 písm. c) zákona o informacích automaticky nárok na celý spis - úřad musí ze spisu vyloučit osobní údaje v případě, že je pro daný případ speciálním zákonem vyloučeno použití „zákonné licence“ jejich poskytnutí - a tím se liší oprávnění žadatelů o informace od práv účastníků řízení, kterým nelze takto zužovat nahlížení do spisu. Žalobce dále uvedl, že není zřejmé, jaké právo účastníků by bylo poskytnutím kopií rozhodnutí porušeno. Lze se domnívat, že žalovaný má na mysli nějaké „právo na tajnost či důvěrnost správního řízení“, takové obecné právo však neexistuje (správní řád jej neobsahuje), a proto by pro určité řízení muselo být výslovně stanoveno speciálním zákonem. Ve sporné věci jde o rozhodnutí o povolení zvláštního užívání pozemních komunikací, toto řízení je vedeno na základě zákona o pozemních komunikacích, který neobsahuje ustanovení, které by zakládalo „důvěrnost řízení“ a vylučovalo tak použití ustanovení § 14 odst. 3 písm. c) zákona o informacích umožňujícího nahlížení do spisu komukoli (právě proto má zákon ve svém jménu slova „svobodný přístup“). Dokonce neobsahuje ani omezení, která by rušila zákonnou licenci při poskytování osobních údajů stanovenou v § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Žadatelům o informace lze proto zpřístupnit celý spis, a proto i rozhodnutí, jak žalobce požadoval, a to bez vyloučení osobních údajů (§ 12 zákona o informacích).

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), z Vrchního soudu v Praze. Protože věc nebyla skončena do 31. 12. 2002, byla podle téhož ustanovení postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí z hlediska žalobních námitek a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem (§ 2 s. ř. s.). Ochrany práv se lze domáhat jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon (§ 5 s. ř. s.).

Podmínky práva svobodného přístupu k informacím a základní podmínky, za nichž jsou informace poskytovány, upravuje zákon o informacích. Je-li podána písemná žádost o poskytnutí informace a povinný subjekt žádosti, byť i jen částečně nevyhoví, je podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o informacích povinen o tom vydat rozhodnutí [s výjimkou případů, kdy žádost podle § 14 odst. 2 nebo § 14 odst. 3 písm. b) odloží], a to ve lhůtě, kterou pro vyřízení žádosti zákon o informacích stanoví (§ 14 odst. 3, popř. odst. 5 zákona). Zákon o informacích připouští podat proti rozhodnutí o odepření poskytnutí informace řádný opravný prostředek, jímž je odvolání, popř. rozklad. Ve správním soudnictví se tak lze domáhat ochrany žalobou podle části třetí hlavy druhé dílu prvního (§ 65 a násl. s. ř. s.) až poté, kdy žalobce vyčerpá řádné opravné prostředky. Tak tomu bylo i v projednávaném případě, a proto žaloba je přípustná.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o informacích jsou povinné subjekty povinny poskytnout informace vztahující se k jejich působnosti. Povinný subjekt tedy poskytne jen ty informace, které přímo souvisí s plněním jeho úkolů. Podle odst. 3 téhož ustanovení se zákon nevztahuje na poskytování osobních údajů a informací podle zvláštního právního předpisu, jímž je zákon o ochraně osobních údajů. Uvedený zákon upravuje ochranu osobních údajů o fyzických osobách, práva a povinnosti při zpracování těchto údajů a stanoví podmínky, za nichž se uskutečňuje jejich předávání. Pokud subjekt údajů [§ 4 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů] zjistí, že došlo k porušení povinností správcem nebo zpracovatelem, má právo obrátit se na Úřad pro ochranu osobních údajů s žádostí o zajištění opatření k nápravě (§ 21 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů). Došlo-li k porušení povinností správcem nebo zpracovatelem, má subjekt údajů mimo jiné právo požadovat, aby se správce nebo zpracovatel zdržel takového jednání, odstranil takto vzniklý stav či poskytl na svoje náklady omluvu nebo jiné zadostiučinění [§ 21 odst. 2 písm. a)].

Z předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce přípisem ze dne 4. 4. 2001 požadoval informace, a to: „1) kopii povolení podle § 25 zákona o pozemních komunikacích na zábor veřejného prostranství (případ na nám. R., novinový stánek), 2) soupis všech vyměňovaných stánků, povolených v roce 2001 (lokalita, m2) a 3) kopie všech pravomocných rozhodnutí o zvláštním užívání pozemních komunikací“. Na žádost žalobce žalovaný odpověděl přípisem ze dne 18. 4. 2001, jímž žalobci poskytl informace požadované v bodě 2) žádosti, a téhož dne vydal rozhodnutí, jímž žádosti žalobce pod bodem 1) a 3) nevyhověl a požadované informace neposkytl s odůvodněním, že žadatel má právo na poskytnutí informace, nikoli na poskytnutí osobních údajů a informací a údajů

ze správního řízení, jehož není účastníkem. Požadavek žadatele koliduje s ochranou osobních dat, neboť se týká i fyzických osob. Žalovaný odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 13. 6. 2001 (v písemném vyhotovení rozhodnutí je uvedeno chybné datum 13. 3. 2001) zamítl s odůvodněním, že informace nebyly žalobci poskytnuty z důvodu ochrany osobnosti a soukromí osob, které jsou v předmětných individuálních aktech účastníky řízení. Tyto údaje jsou vyňaty z povinnosti poskytnout informace, a to jak § 8 zákona o informacích, tak i čl. 10 Listiny.

Předně je Nejvyšší správní soud nucen konstatovat, že již v samém odkazu žalovaného v odůvodnění rozhodnutí na zrušené ustanovení § 8 zákona o informacích spatřuje flagrantní porušení zákona, neboť správní orgán je povinen ve věci rozhodovat v souladu s platnou právní úpravou. Námitka žalobce v tomto směru uplatněná je proto důvodná, neboť ustanovení § 8 zákona o informacích bylo zrušeno ustanovením § 50 zákona o ochraně osobních údajů s účinností od 1. 6. 2000. Za situace, kdy ustanovení § 8 zákona o informacích nebylo v době rozhodování žalovaného součástí platného právního řádu, je argumentace tímto ustanovením v odůvodnění rozhodnutí zcela nepřípadná, mající za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí ve smyslu jeho zákonem požadované přesvědčivosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 3 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, správní řád (dále jen „spr. ř.“)].

Nejvyšší správní soud shledal důvodnou i další námitku žalobce poukazující na nepřípadnost argumentace zákonem o ochraně osobních údajů ve vztahu k požadavku poskytnutí kopie povolení podle ustanovení § 25 zákona o pozemních komunikacích na novinový stánek na náměstí R., neboť z ustanovení § 1 zákona o ochraně osobních údajů vyplývá, že zákon se vztahuje na ochranu osobních údajů o fyzických osobách. V projednávané věci je tvrzením žalobce, které žalovaný nikterak nevyvrátil, doloženo, že povolení podle ustanovení § 25 zákona o pozemních komunikacích na konkrétní novinový stánek v P. 1, nám. R., bylo vydáno právnické osobě, které však zmíněný zákon, jak vyplývá z jeho ustanovení § 1, ochranu neposkytuje. Nebyl proto důvod žalobci tuto informaci neposkytnout.

Navíc bylo třeba, aby si správní orgán nejenom v případě žádosti o poskytnutí této informace, ale i žádosti uvedené pod bodem 3) (poskytnutí kopie všech pravomocných rozhodnutí o zvláštním užívání komunikace), ujasnil, zda takto formulovaná žádost nebyla ve své podstatě žádostí o nahlížení do spisu neúčastníkem správního řízení. Ustanovení § 23 spr. ř. o nahlížení do spisu totiž slouží k získání informací o správním spise nebo jeho části pro účastníky řízení, jejich zástupce či pro jiné osoby. Toto právo pak v sobě zahrnuje i možnost pořizování kopií ze spisu. V takovém případě by správní orgán musel především vyřešit otázku, zda žalobce osvědčil právní zájem na takovém nahlížení. V úvahu je v této souvislosti třeba vzít, že v případech, na které se vztahuje ustanovení § 23 spr. ř., nelze aplikovat zákon o informacích, neboť podle ustálené soudní judikatury (např. judikát č. 204/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je ustanovení § 23 spr. ř. (jinak právního předpisu obecné povahy) ve vztahu k zákonu o poskytnutí informací ustanovením zvláštním.

Nejvyšší správní soud dále shledává opodstatněnou i námitku žalobce poukazující na nedostatek odůvodnění rozhodnutí, neboť vyjma obecného odkazu na nutnost chránit osobní údaje z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, které informace obsažené v rozhodnutích vydaných podle zákona o pozemních komunikacích podléhají zákonnému omezení práva

na informace, a není z nich ani patrné, z jakého důvodu nebylo možno v dané věci případně postupovat podle ustanovení § 12 zákona o informacích a požadovanou informaci poskytnout, po vyloučení případných informací podléhajících ochraně podle zákona o ochraně osobních údajů jejich zabílením, začerněním, popřípadě vystřížením, apod.

Nedůvodnou naopak soud shledal námitku poukazující na nesprávné zpoplatnění poskytnuté informace, neboť shodně se žalovaným dospěl k závěru, že do nákladů za vyhledání informace je třeba započítat také náklady spojené se zpracováním informace, neboť pouhé vyhledání informace bez jejího přenosu např. v písemné podobě na žadatele by pro žadatele nemělo žádný praktický význam. S ohledem na uvedené proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o přípustnosti extenzivního výkladu ustanovení § 17 zákona o informacích, jak byl učiněn žalovaným.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. a přiznal žalobci, který měl ve věci úspěch, náhradu nákladů, které uplatnil, tj. 1000 Kč za zaplacený soudní poplatek a částku 3500 Kč na odměně advokáta podle ustanovení § 11 vyhlášky č. 484/2000 Sb., spolu s částkou 225 Kč představující hotové náklady advokáta podle ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za tři úkony právní služby, celkem tedy částku 4725 Kč, a uložil žalovanému zaplatit předmětnou částku k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2004

JUDr. Radan Malík
předseda senátu